

เทศน์เช้า วันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๕๒

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

วันนี้วันพระ เห็นใหม่ วันพระเรามาทำบุญกุศลกัน เพราะว่าเราเชื่อในคุณงามความดี เชื่อในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า “ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว” เราทำดีเพื่อเราเอง แต่ความดีมันมีหลากหลาย ดูอย่างสัตว์นะ สัตว์มันดำรงชีวิตของมัน เพราะว่ามันเป็นห่วงโซ่ของอาหาร ปลาใหญ่กินปลาเล็ก มันต้องรักษาชีวิต มันต้องดิ้นรนของมัน เพื่อรักษาชีวิตของมัน

เวลาอยู่กับครูบาอาจารย์ท่านจะบอกเลย คุณเก่ง กวางในป่านะ กว่ามันจะได้ล้มมือหนึ่งมันต้องรักษาชีวิตมัน เพราะมันเป็นอาหารของเสือ มันเป็นอาหารของสัตว์ที่กินเนื้อ มันจะกินล้มมือหนึ่งมันต้องเอาชีวิตเข้าแลก มันแลกกับความล้มหน้าสำราญมาด้วยชีวิตของมันนะ แล้วเราเป็นมนุษย์ เราจะหาคุณงามความดีของเรา เราจะเอาอะไรเป็นความดีของเรา?

ความดีของเรา เห็นใหม่ เราเป็นมนุษย์ เรามีสมอง เรามีศาสนา เรามีที่พึ่ง ความดีจากข้างนอก ทางโลกเขานิ้โลกมันเจริญ ความเจริญของโลกเขาว่าความสะดวกสบาย แต่ความสะดวกสบายมันแลกมาด้วยอะไรล่ะ? แลกมาด้วยทรัพยากร ทรัพยากรโดนเอามาใช้มาก โลกมันก็ทำลายตัวมันเอง สิ่งแวดล้อมนี้ แล้วมันก็กลับมาทำลายมนุษย์

นี่มนุษย์เพราะอะไร? มนุษย์เพราะมีปัญหาอะไร? คำว่ามนุษย์มีปัญหาๆ ปัญหานี้หาความสะดวกสบายใส่ตัว แต่มันก็รู้ว่าการหาความสะดวกสบายใส่ตัวมันก็ต้องมีต้นทุน ความต้นทุนของเขานี้เรื่องโลกนะ แล้วสิ่งที่เป็นโลกเราต้องอาศัยอยู่ เราเกิดกับโลก แต่มีสิ่งหนึ่งที่มีความสำคัญมากคือหัวใจของสัตว์โลก หัวใจของสิ่งที่มีชีวิต

สัตว์มันก็ต้องมีชีวิตของมัน มันก็มีความรู้สึกของมัน มันก็รักสุข เกลียดทุกข์เหมือนกัน มันต้องการดำรงชีวิตของมันอยู่เหมือนกัน แต่เวลาสัตว์ที่มันกินพืชเป็นอาหาร เห็นใหม่ มันก็หาอาหารของมันโดยที่ไม่เป็นโทษเป็นภัยกับใคร แต่ไอ้สัตว์ที่มันกินเนื้อมันก็ต้องการอาหารของมัน มันก็หาอาหารของมัน นี่มันทำลายกันนะจนสัตว์บางพันธุ์สูญพันธุ์ไป ความสูญพันธุ์ของมัน

เพราะอะไร? เพราะภาวะสิ่งแวดล้อมมันเสียหายใช่ไหม? นี่สิ่งแวดล้อมเสียหาย เราเห็นเราก็สังสาร เราก็พยายามอนุรักษ์กัน จนเดี๋ยวนี้มีแต่ฟอสซิลนะ

นี่ก็เหมือนกัน ในเรื่องของศาสนาก็เหมือนกัน เราจะเห็นอะไร สิ่งที่คุณบาอาจารย์สอนไว้ สิ่งที่คุณสมเด็จพะสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์ว่าการไว้มันจะเป็นฟอสซิลไปไหม? มันเป็นเรื่องที่เราจะฟื้นฟูขึ้นมาได้ไหม? ถ้าหัวใจของสัตว์โลก หัวใจของเราไม่ได้เข้าไปสัมผัสมันก็เหมือนกับซากฟอสซิลนั่นแหละ แต่ซากฟอสซิลต่างๆ เขาก็คำนวณอายุของมันได้ใช่ไหม? ว่านี่อายุของสัตว์มันกี่ล้านปี กี่ล้านปี

ศาสนานี้ ๒,๐๐๐ กว่าปีนะ แล้วความจริงสิ่งมีชีวิตที่สัมผัสได้ ที่หัวใจของคุณบาอาจารย์ของเรามันอยู่ที่ไหน? แล้วเราศึกษากันเพื่อประพฤติกฎปฏิบัติธรรม เราปฏิบัติธรรมเพื่ออะไร? เพื่อซากฟอสซิลอันนั้นหรือ? ซากฟอสซิลอันนั้นเขาเอาไปพิสูจน์ได้นะในการดำรงอายุของมันว่ากี่ปี แล้วธรรมขององค์สมเด็จพะสัมมาสัมพุทธเจ้าล่ะ? ความเป็นจริงของในหัวใจล่ะ? แล้วการประพฤติกฎปฏิบัติล่ะ? สิ่งนี้มันเกิดมาจากไหน? มันเกิดมาจากการกระทำของเราละ

ซากฟอสซิลมันเป็นวัตถุ มันเป็นธาตุ มันโคจรธรรมชาติ มันแปรสภาพกลายเป็นหิน กลายเป็นต่างๆ นี่มันดำรงของมันได้ เราเอามาวิเคราะห์หิวใจได้ แต่หัวใจของสัตว์โลกนะ การเวียนตายเวียนเกิด เราเวียนตายเวียนเกิดมามันจะพิสูจน์ได้อย่างไร? เห็นไหม มันพิสูจน์ได้ นี่เวลาซากฟอสซิลเขาต้องส่งไปให้ศูนย์วิจัยเขาทำวิจัยว่ามันกี่ล้านปี แต่หัวใจเราใครจะพิสูจน์ล่ะ?

หัวใจของเราใครจะพิสูจน์ สิ่งที่เกิดขึ้นมาใครจะพิสูจน์ แล้วศาสนา เราเกิดมาพบพุทธ ศาสนามันมีสิ่งที่พิสูจน์ได้ด้วยหัวใจเอง มันมีสิ่งที่พิสูจน์ได้ด้วยสติปัญญาของเราเอง มันจะพิสูจน์ได้กับบุคคลคนนั้นเอง ถ้าบุคคลคนนั้นทำความดีของเรา ประพฤติกฎปฏิบัติของเรา ทำดีความดีของโลก เห็นไหม ที่ว่าผู้ปกครองจักรพรรดิ ผู้ที่มีคุณธรรมเขาดูแลสังคมให้ร่มเย็นเป็นสุข เราเป็นคนดีไหม? คนดี คนดีมาก เขามีจิตใจเอื้อเพื่อแผ่แผ่กับโลก เขาดูแลสังคม เขาเป็นคนดีไหม? ก็คนดีเหมือนกัน แต่มันก็เวียนในวัฏฏะใช่ไหม?

นี่ความดีของเรา เราต้องการอย่างนั้นไหม? ความดีของเรา เราต้องการสิ่งใด? ถ้าเราต้องการสิ่งใด นี่เราเสียสละกันเพื่ออะไร? เราเสียสละเพราะเรามีธรรมในหัวใจ มีธรรมในหัวใจคือมันอยากเสียสละ มันอยากมีการกระทำของมัน เห็นไหม การกระทำนี้ใครเป็นคนทำมา จิตใจนี้ถ้าไม่มีเจตนา ไม่มีสติตั้งใจ เราจะหาอาหาร หาสิ่งที่เป็นวัตถุนี้อะไรเสียสละไหม?

ความเสียดสมันเกิดมาจากอะไร? เขาบอกว่านี่บุญกุศลเกิดมาจากสิ่งวัตถุที่เราเสียดสมันกัน แต่ความจริงมันมาจากเจตนาของเรา มันมาจากใจของเรานะ ถ้าใจของเรามันคิดจะทำ มันทำขึ้นมา แต่มันมีสิ่งหนึ่งที่โต้แย้งในหัวใจของเรา มีความโต้แย้งมันก็ชี้แจงชี้คร้าน มันก็คิดคอยหาเหตุผลของมัน เพื่ออะไร? เพื่อจะล้มล้างความคิดของเรา เห็นไหม

ในหัวใจของเรามันก็มีทั้งคุณธรรมที่เราสร้างขึ้นมานะ อานาจาสนาบารมีของเรา แต่คนที่ยังมันหยาบ คนที่ยังมันไม่ต้องการสิ่งใดเลย มันก็ว่าหาประโยชน์เพื่อตัวเองทั้งนั้น พอหาประโยชน์เพื่อตัวเองทั้งนั้น เห็นไหม นี่เรื่องของธรรมกับเรื่องของกิเลสในหัวใจที่มันเป็นของเคียงคู่กันมาประจำ โลกนี้เป็นของคู่ แม้แต่ในใจเรามันก็มีความดีความชั่วเป็นของคู่ แต่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้เอโก รัมโม ธรรมเอก เอกอย่างไรล่ะ?

เอกหนึ่งเดียว เอโก รัมโม มันจะเป็นหนึ่งของมันด้วยความตั้งมั่นของมัน ด้วยความตั้งมั่นของมัน การกระทำมันต้องเกิดขึ้นมาจากการกระทำของเรา เห็นไหม อย่าให้มันเป็นซากฟอสซิลนะ ซากฟอสซิลมันตายตัว มันตายตัวของมันแล้ว เพราะมันได้สะสมมาจนมันแข็งเป็นหินไปแล้ว นี่ก็เหมือนกัน สิ่งที่เป็นประจำ หัวใจเรามันไม่ตายตัว แต่กรรมมันมีอยู่ เห็นไหม นี่ที่ว่ากรรมเป็นอนิจจัง สิ่งที่เป็นอนิจจังในหัวใจเรามันแปรสภาพอยู่ตลอดเวลา

“สิ่งใดเป็นอนิจจังสิ่งนั้นเป็นทุกข์ สิ่งใดเป็นทุกข์สิ่งนั้นเป็นอนัตตา”

อนัตตามันเกิดอย่างไร? นี่อนัตตาที่เราพูดกันนี้ เราพูดกันตามทฤษฎีที่มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางไว้แล้ว อนัตตาเราก็อันไป ทางวิทยาศาสตร์พิสูจน์กันไป นี่เรื่องข้างนอกมันรู้หมดนะ เรื่องต่างๆ ข้างนอกรู้หมดเลย แต่เรื่องของใจไม่รู้ เรื่องของใจ เรื่องของความเป็นจริงของเราไม่รู้

นักวิทยาศาสตร์จะรู้ไปหมด นี่เป็นคนสร้างทฤษฎีขึ้นมาด้วย เป็นคนพิสูจน์ต่างๆ ขึ้นมาด้วย พิสูจน์ต่างๆ ขึ้นมาแล้วตัวเองได้อะไรล่ะ? ก็ได้คอดอกใจ ได้เวลาตายไปก็ได้มอบลิขสิทธิ์ที่เราได้คิดค้นไว้แล้วให้กับลูกหลานไว้หาผลประโยชน์ต่อไปไง แล้วใจมันไปไหน! ใจมันไปไหน! จิตออกจากร่างกายนี้ไปไหน? เห็นไหม

นี่วันนี่วันพระนะ วันนี่วันพระ เห็นคนมา เห็นโยมมา นี่เราคิดถึงหัวใจของสัตว์โลกใจ โยมชวนชวายนกัน อยากหาคุณงามความดีกัน อยากหาสิ่งที่เป็นความมั่นใจของชีวิต หาสิ่งนี้ ขึ้นมา เราอยู่ป่าอยู่เขา เราก็พยายามค้นคว้าหาของเรากันขึ้นมา

นี่สิ่งต่างๆ อตุตา หิ อตุตโน นาโถ คนเป็นที่พึ่งแห่งตน สิ่งต่างๆ รู้จำเพาะตน มันเป็น บัจจัตตัง มันเป็นสันทิฏฐิโก มันรู้จริงเห็นจริงตามความเป็นจริงของมัน แต่ถ้าความไม่รู้จักจริง ความรู้ไม่จริงนี่ตัวเราไม่เห็นนะ ไปเห็นแต่ซากฟอสซิล เห็นแต่สิ่งที่มันสูญพันธุ์ไปแล้ว สัตว์ที่ สูญพันธุ์ไปแล้วเรารู้นะ แล้วสัตว์นี้มันสูญพันธุ์ไปแล้วมนุษย์จะสูญพันธุ์ไหม?

นี่ว่ามนุษย์จะสูญพันธุ์ มนุษย์เกิดมาจากลิง มนุษย์เกิดมาจากต่างๆ เจริญจน เห็นไหม สัตว์เจริญจน นี่สิ่งที่เป็นอบายภูมิ สิ่งที่เป็นสัตว์ประเสริฐ สิ่งที่เป็นเทวดา อินทร์ พรหม วัฏฏะ มันมีมาตั้งแต่ดั้งเดิมอยู่แล้วแหละ วิทยาศาสตร์พิสูจน์กันไป พยายามจะพิสูจน์ให้ได้ว่ามนุษย์นี้ มาจากไหน? มนุษย์นี้มาจากไหน? แล้วจิตนี้มาจากไหน? แล้วกิเลสมันมาจากไหน? แล้วกิเลส มันครอบครองจิตอยู่มันทำอย่างไร? แล้วธรรมะที่จะไปเพิกถอนมัน จะรื้อถอนมันออกมาทำได้ ใช้อย่างไร?

นี่เรามาทำบุญกุศลกันเพื่อ ถ้าจิตใจมันมีพื้นฐาน จิตใจมันมั่นคงขึ้นมา มันจะแสวงหา มัน จะแสวงหาความดีนะ นี่ทำทานร้อยพันพันหน ไม่เท่ากับถือศีลบริสุทธิ์หนหนึ่ง ถือศีลบริสุทธิ์ ร้อยพันพันหน ไม่เท่ากับมีสมาธิขึ้นมาหนหนึ่ง มีสมาธิขึ้นมา ร้อยพันพันหน ไม่เท่ากับเกิด ปัญญา.. ปัญญาที่เกิดขึ้นมาไม่เป็นปัญญาอย่างเราหรอก ปัญญาที่มันเกิดขึ้นเอง ปัญญาที่เราคิด กันทางวิชัย ปัญญา มันเกิดตลอดเวลาเลย

มีสมาธิร้อยพันพันหนนะมันจะเกิดปัญญา เป็นโลกุตตรปัญญา ปัญญาที่เข้าไปเพิกถอน สิ่งที่เป็นของคู่ในหัวใจใจ ถ้าของคู่มันไม่มีมันจะเป็นหนึ่ง มันเป็นหนึ่งในวิธีการอย่างไร? มัน ต้องมีเหตุมีผลของมัน มันมีการกระทำของมัน มันต้องมีมรรคญาณของมัน ไม่ใช่เราจะไปจำ มา ไปรู้มา ไปก๊อปปี้ไม่ได้ โลกเขายังก๊อปปี้นะ นี่ลิขสิทธิ์ทางสินค้าพยายามเลียนแบบกัน แต่ ธรรมะนี้เลียนแบบไม่ได้เลย เลียนแบบไม่ได้หรอก มันเป็นของใครของมัน

เราอยากจะทำดี เราอยากจะทำดี ร้อยร้อยสิ่งทั้งนั้นแหละ เราก็อยากให้เป็นอย่างนั้น แต่มัน เป็นไปตามนี้ มันก๊อปปี้ใครมาไม่ได้หรอก สิ่งก๊อปปี้มาคือความจำ สิ่งก๊อปปี้มา เห็นไหม

เป็นความจำทั้งนั้น เป็นสิ่งที่เป็นการจำมา แล้วความจำมาที่ดูติดอกติดใจมา มันไม่เป็นของจริง
หรรษา สันติภูมิกโก มันจะเป็นความจริงของมัน

นี่เพิกถอนความเป็นของคู่ในหัวใจออกมาให้เป็นหนึ่งได้ นี่ก็พระผู้ประเสริฐ แล้วไม่
ต้องน้อยเนื้อต่ำใจ ทุกคนมีสิทธิเหมือนกันหมด เพราะทุกคนมีหัวใจ.. หัวใจ ความรู้สึกอันนี้
สัมผัสธรรมะ ตำรับตำรามันเป็นแท่นพิมพ์มันพิมพ์มา คนจดจารึกมา ถ้าจดจารึกมาถูกก็ถูก คน
จดจารึกมาผิดก็ผิด ช่างเรียงพิมพ์ผิดมันก็ทำให้เรื่องนั้นผิดไป เห็นไหม

แต่ความจริงในหัวใจของเรามันเกิดกับปัจจุบันธรรม มันเป็นความจริงขึ้นมาจากหัวใจ
แล้วอันนี้ไม่เกี่ยวข้องกับใครที่เข้ามาช่วยเหลือเจือจาน เข้ามาช่วยพิมพ์ ช่วยแกะ ช่วยต่างๆ เรา
เกิดเอง รู้เอง เห็นเอง เป็นความจริงเองในหัวใจของเราเอง นี่สิ่งที่ประเสริฐที่เราแสวงหา ทำบุญ
กุศลกันเพื่อความสุขใจ

เราปรารถนาความสุขกันแต่ความสุขทางโลก ความสุขทางโลกมันเป็นอนิจจัง ไม่มีอะไร
คงที่หรรษา มันแปรปรวน มันก็อาศัยกันไป แต่มันต้องใช้นะ ต้องมีนะ จริงตามสมมุตินะ ชีวิตนี้ก็
มีจริง แก้ว แหวน เงิน ทอง ทรัพย์สินทั้งหลายของจริงนะ เรามีใช้สอยมันก็เป็นอุปถัมภ์ในชีวิตเราแหละ
แต่ความดีอีกอันหนึ่งในพุทธศาสนาใจ ความดีอันประเสริฐใจ ความดีในหัวใจของเราใจ ความดี
ที่ไม่ย่อยสลาย ไม่เป็นอนิจจัง

ความรู้สึกของเรามันอยู่ตลอด ทุกข์ สุขมันเปลี่ยนแปลงตลอด แล้วความรู้สึกที่หัวใจมัน
ไม่ทุกข์ มันเป็นธรรมชาติของมัน นี่สิ่งนี้มีสิทธิ์ได้ทุกคน ทำได้ทุกคนถ้ามีความจริงใจ มีความ
ตั้งใจ เพื่อประโยชน์ทำให้ศาสนานี้มันมีเป็นความจริง ไม่ใช่ซากฟอสซิล ศาสนานี้มีชีวิตชีวา มี
ความรู้สึก มีความสัมผัส มีความจับต้องได้ด้วยหัวใจของเราเอง